

Jab jab dard ka baadal chaya

Jab ghum ka saya lehraya

Jab aansoo palkon tak aya

Jab yeh tanha dil ghabraya

Humne dil ko yeh samjhaya

Dil aakhir tu kyun rota hai

Duniya mein yunhi hota hai

Yeh jo gehre sannate hain

Waqt ne sabko hi baante hain

Thoda ghum hai sabka qissa

Thodi dhoop hai sabka hissa

Aankh teri bekaar hi nam hai

Har pal ek naya mausam hai

Kyun tu aise pal khota hai

Dil aakhir tu kyun rota hai

千里黄云白日曛，北风吹雁雪纷纷。
莫愁前路无知己，天下谁人不识君。

六翮飘飖私自怜，一离京洛十余年。
丈夫贫贱应未足，今日相逢无酒钱。

الْأَرْضُ قَدْ مَدَتْ بِسَاطًا أَخْضَرَ
وَالْأَقْحَوْانُ يَفْتَحُ ، وَالْدُّنْيَا تَزَهَّرَ

حَلَّثَ عَنِ السَّوْسَنِ وَامْدَحْ جَمَالَهُ
وَالْوَرْدُ لَا تَنْسَاهُ وَامْدَحْ دِجَالَهُ
وَجَلَسَ النَّرْجِسُ عَلَى شِمَالَهُ

وَأَغْفِلْ عَنِ الْيَاسِمِينِ حَتَّى يَنْوَرُ

Me gustas cuando callas porque estás como ausente,
y me oyes desde lejos, y mi voz no te toca. Parece
que los ojos se te hubieran volado y parece que un
beso te cerrara la boca.

Como todas las cosas están llenas de mi alma
emerges de las cosas, llena del alma mía. Mariposa
de sueño, te pareces a mi alma, y te pareces a la
palabra melancolía.

Me gustas cuando callas y estás como distante. Y
estás como quejándote, mariposa en arrullo. Y me
oyes desde lejos, y mi voz no te alcanza: déjame que
me calle con el silencio tuyo.

Déjame que te hable también con tu silencio claro
como una lámpara, simple como un anillo. Eres como
la noche, callada y constelada. Tu silencio es de
estrella, tan lejano y sencillo.

La temelia lumii minunea doarme încă,
Mereu mă-ncercuiește un orizont de dor.
Pe-un fraged țărm de sunet apăs o umbr-adâncă,
Văd aurora morții pe-un munte viitor.

Ce greu să treci din carne iar în eternitate,
Un continent de suflet se-afundă în uitare.
Dar altele din sânge ies noi și înfierbântate,
Tiparele durerii se-abat pe fiecare.

Fără liman m-aruncă la capetele firii
Lăuntricele mele cumplite depărtări.
Când tropicul iubirii cu jungla de visări,
Când dincolo de cercul polar al amintirii.

Trec veacurile cete cu frunțile în tină,
Rămâne-n mâini viața ca zdrențe de tristețe.
Cât nu vom smulge vremea din noi cu rădăcină,
Nu este mântuire decât prin frumusețe.

Кто создан из камня, кто создан из глины, -
А я серебрюсь и сверкаю!
Мне дело — измена, мне имя — Марина,
Я — бренная пена морская.

Кто создан из глины, кто создан из плоти -
Тем гроб и надгробные плиты...
- В купели морской крещена — и в полете
Своем — непрестанно разбита!

Сквозь каждое сердце, сквозь каждые сети
Пробьется мое своеволье.
Меня — видишь кудри беспутные эти? -
Земною не сделаешь солью.

Дробясь о гранитные ваши колена,
Я с каждой волной — воскресаю!
Да здравствует пена — веселая пена -
Высокая пена морская!

Ingen tildeler os idrætsmærket
for de uendelige aftners vandringer
med vores maratonkærighed.
Og de sammenflettede fingre
er komplicerede som heksenøgler.

Vi gör os frygtelig umage med alting.
Det gælder om at elske rigtigt
alle synes at vide hvordan man gör.
Vi arbejder energisk for at lære det.

Farvel ta'r tre timer
og morgenen kommer kørende i sporvogn
fra Ndr. Fasanvej
og samler mig op til barmhjertig slummer
efters kraftprøven.

Per un tuo sospiro io do sfogo a viventi note
di gioia o di dolore.
Sono una sola cosa col tuo canto,
che sia mattutino o notturno,
che entri tra i raggi del sole o tra le ombre della
sera...
Se dovessi Perdermi nella fuga di questa musica,
non ne patirei,
tanto questa melodia m'è cara.

Wie jede Blüte welkt und jede Jugend
Dem Alter weicht, blüht jede Lebensstufe,
Blüht jede Weisheit auch und jede Tugend
Zu ihrer Zeit und darf nicht ewig dauern.

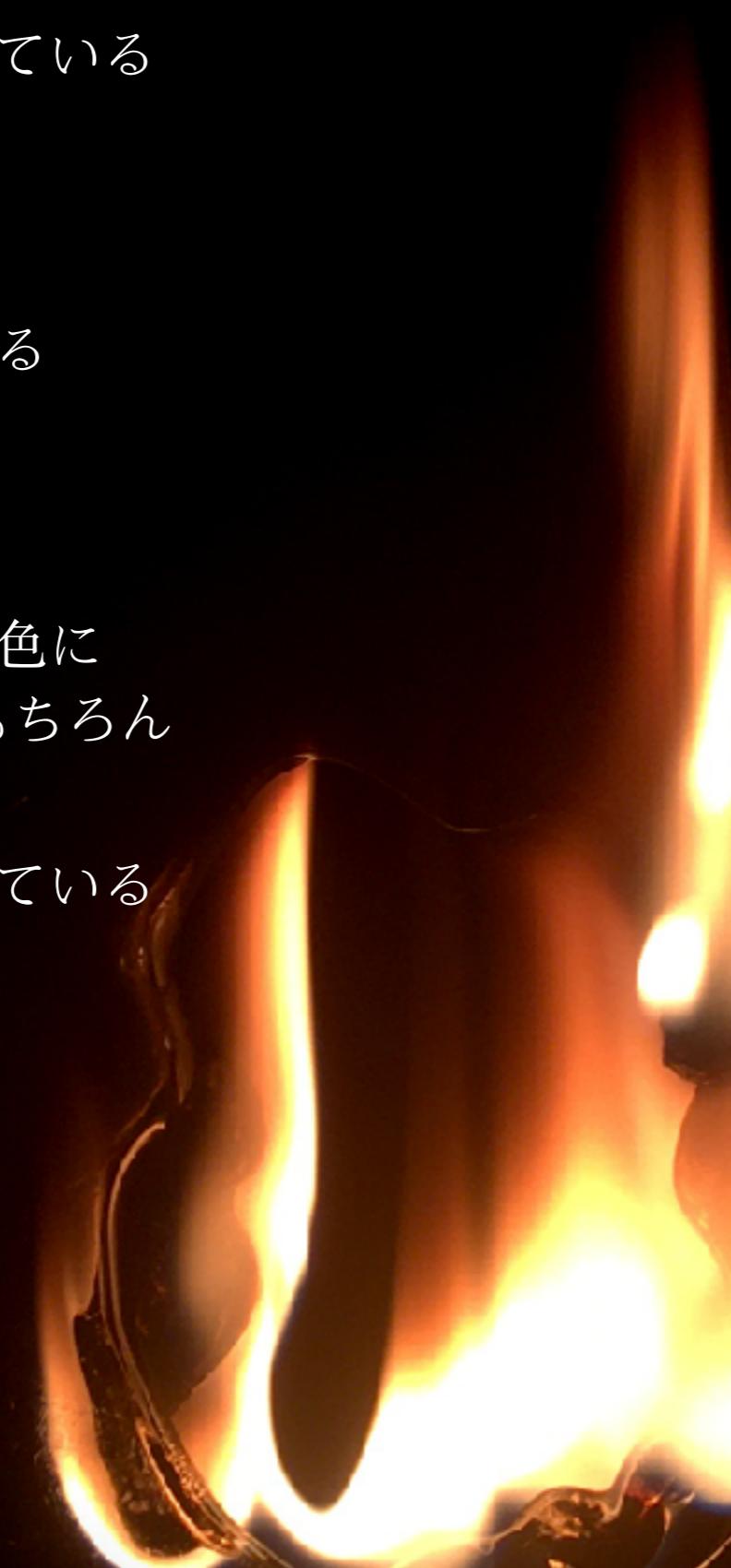
Es muß das Herz bei jedem Lebensrufe
Bereit zum Abschied sein und Neubeginne,
Um sich in Tapferkeit und ohne Trauern
In andre, neue Bindungen zu geben.
Und jedem Anfang wohnt ein Zauber inne,
Der uns beschützt und der uns hilft, zu leben.

Wir sollen heiter Raum um Raum durchschreiten
An keinem wie an einer Heimat hängen,
Der Weltgeist will nicht fesseln uns und engen,
Er will uns Stuf' um Stufe heben, weiten.
Kaum sind wir heimisch einem Lebenskreise
Und traulich eingewohnt, so droht Erschlaffen,
Nur wer bereit zu Aufbruch ist und Reise,
Mag lähmender Gewöhnung sich entraffen

풀이 눕는다.
비를 몰아오는 동풍에 나부껴
풀은 눕고
드디어 울었다.
날이 흐려서 더 울다가
다시 누웠다.

풀이 눕는다.
바람보다도 더 빨리 눕는다.
바람보다도 더 빨리 울고
바람보다 먼저 일어난다.

날이 흐리고 풀이 눕는다.
발목까지
발밑까지 눕는다.
바람보다 늦게 누워도
바람보다 먼저 일어나고
바람보다 늦게 울어도
바람보다 먼저 웃는다
날이 흐리고 풀뿌리가 눕는다.

希望は複雑な色をしている
裏切られた心臓の赤
日々の灰色
くちばしの黄色
ブルースの青にまじる
褐色の皮膚
黒魔術の切なさに
鍊金術の夢の金色
国々の旗のすべての色に
原始林の緑 そしてもちろん
虹のてれくさい七色
絶望は単純な色をしている
清潔な白だ

É urgente o amor.

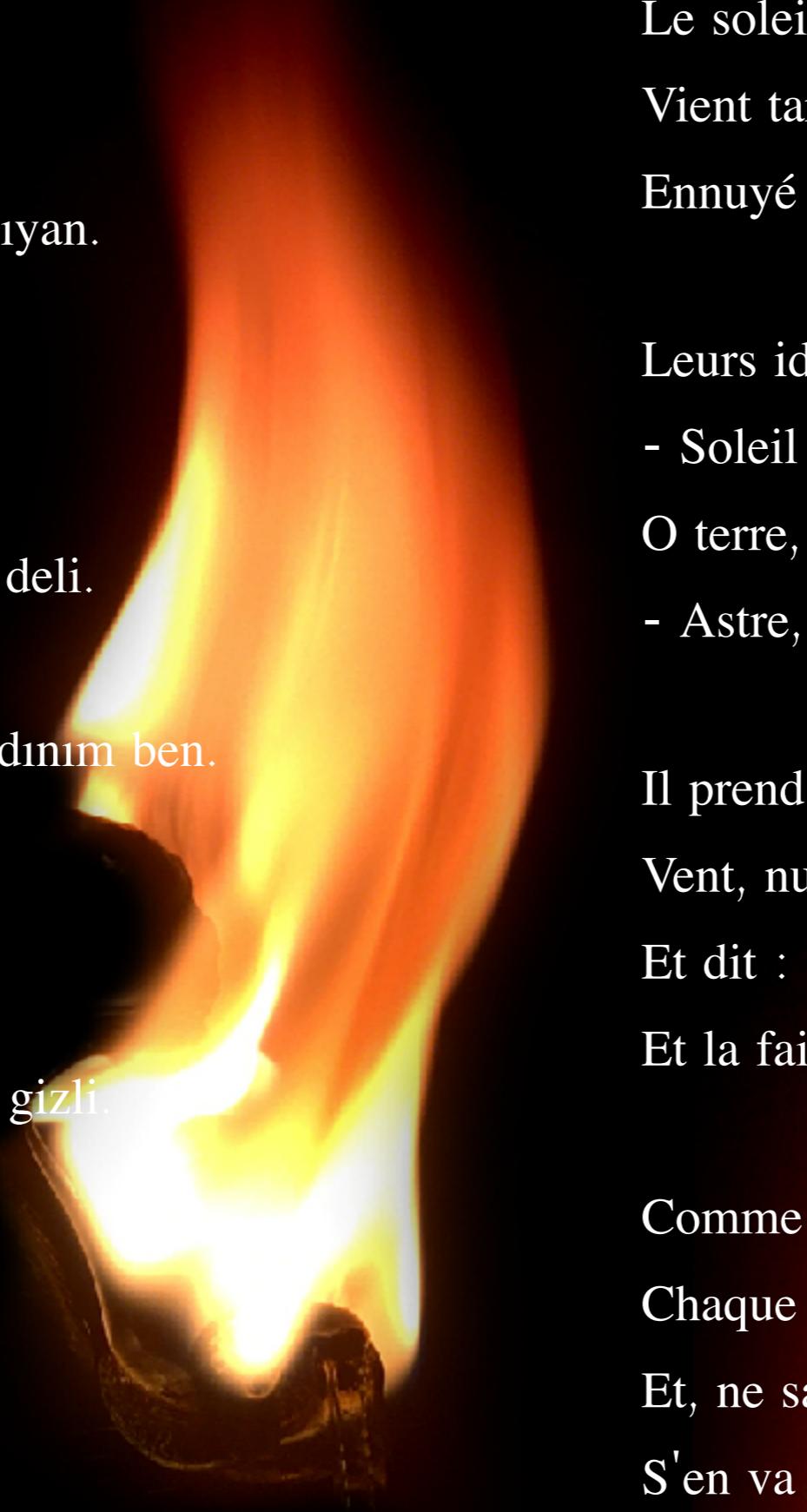
É urgente um barco no mar.

É urgente destruir certas palavras,
ódio, solidão e crueldade,
alguns lamentos,
muitas espadas.

É urgente inventar alegria,
multiplicar os beijos, as searas,
é urgente descobrir rosas e rios
e manhãs claras.

Cai o silêncio nos ombros e a luz
impura, até doer.

É urgente o amor, é urgente
permanecer.

Kadınım ben,
Minicik yüreğinde dünyayı taşıyan.
Elleri hamur kokan,
Kırılgan, alıngan.
Gözyaşları içinde gizli,
Biraz çocuk, biraz anne, biraz deli.
Aşkın her hali,
Tutkulu, düşbaz, haylaz bir kadınım ben.
İncitmeyin beni,
Giydiğim fistanlar bile çiçekli.
Bedenimin ne önemi var ki,
Benim hazineLERIM yüreğimde gizli.

En hiver la terre pleure ;
Le soleil froid, pâle et doux,
Vient tard, et part de bonne heure,
Ennuyé du rendez-vous.

Leurs idylles sont moroses.
- Soleil ! aimons ! - Essayons.
O terre, où donc sont tes roses ?
- Astre, où donc sont tes rayons ?

Il prend un prétexte, grêle,
Vent, nuage noir ou blanc,
Et dit : - C'est la nuit, ma belle ! -
Et la fait en s'en allant ;

Comme un amant qui retire
Chaque jour son cœur du noeud,
Et, ne sachant plus que dire,
S'en va le plus tôt qu'il peut.